

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๔

วังตามกิเลสมีแต่ทุกข์

วันเกิดลูกสาวใช้ใหม่ (ใช้ครับ มาถวายทอง ๑๐ บาท เงินเหรียญ ๑๐๐ เหรียญ
ครับ) โนนแน่ไม่ใช่เล่น เด็กคนนี้นี้เกิดได้ทองหนัก ๑๐ บาท แล้วดอลลาร์ได้
๑๐๐ ดอลลาร์ กลับไปคนนี้นี้ไปเกิดอีกนะ แล้วกลับมาอีก คราวนี้เกิดหมดทั้งพ่อทั้ง
แม่เลย หลวงตาจะได้ร่ำรวย (ขอให้พ่อแม่และหนูมีความสุขสภาพดีร่างกายแข็งแรง คำขาย
เจริญรุ่งเรือง จะได้กลับมาหาหลวงตาอีก) เออ แข็งแรง พ่อแม่ไม่เคยทะเลาะกันหรือ
แข็งแรงไปทางทะเลาะกันไม่ได้นะ ตีปี๊วะเลย (ดราฟท์อีก สองหมื่นครับ) โอ้ ไม่ใช่เล่น
ดี วันเกิด เราระลึกถึงวันเกิด เป็นคุณค่าของเรามากที่สุด

เราเพิ่งเข้าบ้านเป็นครั้งแรกหรือไง เด็กคนนี่เพิ่งคลอดแดง ๆ เราไปกราบพ่อแม่
ครูจารย์มันที่นครนายก ถ้าสาริกา ลงมาก็มาเข้าบ้านนี้ละ เด็กคนนี่เพิ่งตกคลอดนะ วันนี้
เลยมาถวายทองคำตั้ง ๑๐ บาท ดอลลาร์ ๑๐๐ ดอลลาร์แล้วใช้ก็อีกสองหมื่น ของเล่นเมื่อ
ไร ได้ ๑๐ ปีแล้วนะ บ้านนี้เป็นบ้านที่เราได้เข้าบ่อยที่สุด มันเป็นจังหวัดเป็นช่องทางพอ
ดีกับถ้าสาริกา หลวงปู่มันเรา เราไปกราบท่านมา ถ้าเราจะแวะเราก็แวะนั่นเลยเพราะ
เป็นทางผ่าน ถ้าไม่แวะเรามีธุระทางอื่นเราก็เตลิดเลย เช่นออกจากร้านไปปราจีนเข้าเขา
ใหญ่อย่างนี้ เราก็ไปเลย ถ้าเราจะแวะ พอถอยออกมาปั๊บก็แวะนี้เสีย ถ้าไม่แวะจะไป
ปราจีนจากจุดเดียวกันนี้ก็ไปเลย จึงได้ไปบ่อย บ้านนี้ไปบ่อยแล้วก็ปราจีน บ้านอุมา นั้น
ก็หลายหนแล้วนะ

พี่น้องชาวอุดรอย่างอิจฉานะ อยู่อุดรจริง ๆ เราไม่ได้เข้าร้านไหนนะ คิดดูซิ
บ้านตาดเป็นบ้านเกิดของหลวงตาบัว ไม่เคยเข้าไปเหยียบบ้านใดขึ้นเรือนของใคร พวก
น้อง ๆ ลูกหลานนี้ไม่เคยเข้าไปเหยียบ ไปนั่งร้านใดบ้านใดเลยจนกระทั่งปานนี้
พิจารณาซิ ลูกหลานของเราตามความนิยมก็ หลวงตากับหลานก็ต้องเข้าเข้า เข้าออก
ตอนบ่าย เข้าตอนเย็นออกอยู่อย่างนั้นใช้ใหม่ละ นี้ไม่เคยเข้าเลย ลูกหลานมาใครเป็น
ลูกคนไหน ๆ ไม่รู้ เขาบอกถึงรู้ แต่คนนครนายกเข้าไม่ทราบกี่ครั้ง แล้วอุดรก็เหมือนกัน

คือธรรมดาที่เราให้ความเสมอภาคหมด ไม่มีว่าใกล้ว่าไกล เป็นความเสมอภาค
ครอบด้วยความเมตตาถ้วน ๆ ทั้งนั้นหมดเลย นี่เป็นปรกติ อย่างที่ว่าบ้านตาดเรานี้ไม่
เคยไปขึ้นบ้านใดเรือนใด ถ้าธรรมดาพวกลูกหลานนี้จะน้อยใจมากกว่าทุกคนใช้ใหม่ละ
ชาวอุดรยังห่างไกล พวกลูกหลานอยู่ในบ้านนี้ไม่เข้าไปเหยียบบ้านเลย ถ้าน้อยใจลูก
หลานก็จะน้อยใจก่อนคนอื่น เพราะฉะนั้นชาวอุดรเราอย่าน้อยใจก็แล้วกัน ลูกหลานแท้
 ๆ ไม่เคยเข้าไปเหยียบนะ จึงไม่รู้ที่บ้านใครอยู่ที่ไหนนะ ว่าเสมอก็เสมอไปหมดเลย ถ้า

จะใกล้ก็ใกล้ตามเหตุการณ์ มีฐานะจำเป็นที่จะใกล้ อยู่ไหนใกล้หมด ใกล้เท่าไรก็ใกล้ เป็นอย่างนั้นนะ มีฐานะมีเหตุมีผลทุกอย่าง นี่เป็นปรกติ

ไปที่แรกมันตัวแดง ๆ ฟุ้งคลอต จำได้ไม่ลืม ร้านวิดีโอนี้ติดต่อมานานแล้วนะ เพราะฉะนั้นเราจึงได้เข้า เพราะบอกบ้านเลขที่ ถนนอะไร ๆ เรียบร้อย ก็คืออยากให้เข้านั่นเองถึงบอก พอดีเป็นจังหวะที่เราไปกราบพ่อแม่ครูจารย์ ไปกราบท่านบ่ออยู่ขณะเราซึ่งเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มัน นี่แหล่ซึ่งจริง ๆ นะ บอกไม่ถูกเลยฟังซิ ขนาดนั้นแหละ ความซึ่งของหัวใจเราต่อท่าน สด ๆ ร้อน ๆ เวลานี้ก็ซึ่งอยู่ตลอด สม่่าเสมอ สด ๆ ร้อน ๆ อยู่ตลอดเวลา นี่ละคุณค่าอันใหญ่หลวงที่ครอบกระหม่อมเราคือหลวงปู่มัน เพราะฉะนั้นถึงได้ซึ่งเอามากทีเดียว เรียกพ่อแม่ครูอาจารย์นี้ซึ่งที่สุดนะ เป็นความเคารพบน้อม ความกราบไหว้บูชา เป็นขวัญตาขวัญใจ รวมอยู่ในคำว่าพ่อว่าแม่ที่ให้ธรรมให้ธรรมมีบุญมีคุณนี้มากที่สุดเลย เพราะฉะนั้นบรรดาพระกรรมฐานที่มีความเคารพในท่านองค์ใด ท่านจึงมักจะพูดว่าพ่อแม่ครูอาจารย์ ๆ มันซึ่ง เป็นภาษาที่ซึ่งมาก ออกมาจากจิตใจจริง ๆ ไม่ใช่เสแสร้งนะ

อย่างพ่อแม่ครูจารย์มันนี่เราซึ่งจริง ๆ ถึงขนาดที่ได้เปิดให้พี่น้องชาวไทยฟังที่เราปฏิบัติต่อท่านเข้าใจไหมละ เป็นไรถึงไหนถึงกัน เรามอบเลย กับพ่อแม่ครูจารย์มันเราเรียกว่า เราไม่มีอะไรเหลืออยู่เลยในตัวของเราว่า เป็นของมีคุณค่ายิ่งกว่าองค์ท่านว่าจ้างเถอะ เพราะฉะนั้นเราจึงรวมอยู่นั้นหมดเลย เป็นตายมอบให้หมด เราไม่ได้มีอะไรกับเรา ขอแต่ท่านต้องการอะไร ๆ เมื่อมีอยู่แล้วมอบถวาย เรียกว่าหมดทั้งตัวเลย เราเคารพขนาดนั้นนะ เพราะฉะนั้นวันเทศน์ที่วัดกุดก้อมจึงได้เล่าให้ฟังว่า นี่กระต๊อบกุกุ๊กที่ท่านพักอยู่ ทางจงกรมเราอยู่นั้น แต่ก่อนพอออกจากนี้ปั๊บมันก็เป็นดง ดงต่อกันไปหมด เราไปเดินจงกรมอยู่ในป่า ไม่เห็นละเพราะเป็นดงล้วน ๆ เวลานี้มันโล่งหมดแล้วแหละ มองไปไหนทะลุหมด แต่ก่อนเป็นดง ท่านพักอยู่ที่นั่น

เวลาออกจากมุ้งท่านไปก็ต้องบอกว่า นี่ผมจะไปเดินจงกรม อยู่ทางจงกรมเส้นนี้ นะ เพื่อท่านจะเรียกได้ง่าย ความหมายว่าจ้าง เวลาต้องการเราก็ปั๊บเข้าไปนั่นเลย เราก็ออกมาจากนั้นเข้าเลย ๆ ไม่ได้ห่างไกลท่าน เคารพสุดยอด ๆ ท่านไม่นอนเราก็ไม่นอน ทั้งคืนเวลาไหนก็ตาม ส่วนกลางวิกาลวันโรควันโรคท่านไม่ค่อยหนาวไม่ค่อยไอ นะ พอตกเย็นมาวันไหนหนาวมากวันนั้นไม่ได้นอนเลย ลำลืออยู่ในกะละมัง เออวางไว้พูน จับกว้านช่วยท่าน ขากก็ไม่ออกเราต้องเข้าช่วยตลอดเวลาเลย ท่านไม่มีนะจะพูด แสดงอาการอะไร ๆ นี่ไม่มีเลย พิถีพิถันจริง ๆ ไม่มีอะไรที่จะคาดถูกเลย คาดพ่อแม่ครูจารย์มันนี่คาดไม่ถูกเลย

จริตนิสัยท่านหนักไปในทางใด ๆ นี้เราเคยมาพูด จับไม่ได้เลย ขนาดนั้นละ จะไม่ให้เคารพศุขยอได้ยังไง เราก็เป็นเหมือนลิงตัวหนึ่งเหมือนกัน เรื่องชอกแซก ชิกแซกเรื่องราวอะไร ๆ จะว่าจับผิดจับถูกอะไรก็ยอมรับ คือสังเกตท่านทำอะไรผิดถูก ประการใดมันจะจับตลอด เพราะเรียนมาด้วยกันก็รู้ ไม่มีเลย เก็บหอมรอมริบไม่ให้เรื่ย ราวสาดกระจายไปไหนแม้แต่เล็กแต่น้อย พระวินัยข้อไหนจับปึบ เดินเรียบ ๆ ไปตาม นั้นเลย นั้นชิมันถึงได้ลง

เรื่องธรรมที่ลึกซึ้งของท่านนี้ไม่ต้องพูดละนะ เรื่องธรรมที่ลึกซึ้ง เวลาท่านเทศน์ ละซี ฟังซิ ๔ ชั่วโมง ท่านเอาโวหารจากไหนมาเทศน์ เทศน์ในเบื้องต้นที่เราไปที่แรกนั้น ท่านเทศน์ ๔ ชั่วโมงนะ พูดไม่หยุดปาก ตลอด ๆ ๔ ชั่วโมง ครั้นหลัง ๆ มานี้ท่านอ่อน ลงก็ลดลง ๓ ชั่วโมง พอสุดท้ายนี้มาถึงแค่ ๒ ชั่วโมง ท่านเทศน์ถึง ๒ ชั่วโมงหยุด จาก นั้นมาแล้วก็ไม่เทศน์อีกเลย เป็น ๓ พัก ๔ ชั่วโมง ๓ ชั่วโมง ๒ ชั่วโมง เทศน์นี้ไหลไป เลยเหียวนะ อู๊ย อยากให้พี่น้องทั้งหลายฟังนะ นั้นละเทศน์ที่ใจทั้งดวงนั้นถ้าเป็น มหาสมุทร คือน้ำมหาสมุทร คือน้ำแห่งธรรมเต็มหัวใจท่าน ไหลออกเท่าไรไม่มีหมดมี ล้น ไหลตลอด น้ำมหาสมุทรฟังซิ มันหมดมันล้นที่ไหน นี่เทียบนะ ที่นี้ใจของท่านยัง ครอบท้องฟ้ามหาสมุทร โลกธาตุครอบหมดธรรมอันนี้ มากยิ่งกว่ามหาสมุทรเป็นไหน ๆ แต่ไม่มีอะไรเทียบ เราก็เทียบว่าน้ำในโลกเรานี้คือน้ำมหาสมุทรมากที่สุด พอที่จะ เทียบกับธรรมในหัวใจของท่านได้ว่างั้นเถอะ พอมีวีแววบ้าง

น้ำมหาสมุทรมันกว้างมันลึกมันใหญ่มันมาก น้ำพระทัยน้ำหัวใจน้ำอรรถน้ำ ธรรมของท่านพอเทียบได้ ก็คือเอาน้ำมหาสมุทรไปเทียบ ถ้าให้เป็นตามหลักความจริง จริง ๆ แล้วเทียบไม่ได้เลย คือมันเลยสมมุติ ครอบสมมุติไปหมด จะเอาสมมุติไหนไป เทียบไม่ได้เลย นี่เราก็ตั้งไปเทียบพอเข้าใจเท่านั้น เพราะฉะนั้นการเทศนาว่าการของ ท่านนี้ไหลเลยนะ เทศน์แต่ธรรมะสุดยอ ๆ ฟังนี้ลืมนั่นลืมนั้นจะนานกว่านั้นก็ไม่มี ความหมายอะไร เพราะจิตไม่ได้ออก ฟังเท่าไรยิ่งเพลิน ๆ ยิ่งดื่ม ๆ เลย ธรรมะพุ่ง ๆ เหมือนน้ำดับไฟ ๆ ไปเรื่อย ๆ

เทศน์ในหัวใจ ถอดออกมาจากหัวใจเลย พูดแล้วสาธุ เราไม่ได้ประมาทปรียติ นะ ปรียติเรียนมานี้จะหนาแน่นมากเท่าไรขนาดไหน ๆ อย่างท่านกล่าวไว้ว่าพอ ประมาณ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นนี้ นี่เพียงพอประมาณเท่านั้นนะ ท่านจะหยิบจะยก ออกมาแต่จุดสำคัญ ๆ พอให้อ่านให้จดให้จำมาได้พอเป็นแนวเป็นทาง ถ้าหากมากกว่า นั้นก็เหลือเฟือพินเพื่อจำไม่ได้ ท่านจึงเอามาพอประมาณ ๆ เป็นจุดสำคัญ เช่น อริยสัจ ๔ แก่นศาสนา สติปัญญา ๔ รวมแล้วเป็นโพธิปักขิยธรรม นี่คือแก่นศาสนาอยู่จุดนี้ ท่านก็เอามาไว้หมด นอกนั้นก็ปลีก ๆ ย่อย ๆ ไป นี่หมายถึงพระไตรปิฎกท่านจดจารึก

มาแต่จุดที่สำคัญ ๆ ที่จะพองจดจำท่องบ่นสั่งวิธยายและนำไปปฏิบัติได้ มากกว่านั้น เหลือประมาณ จะฟันเฟืองเกินไป เหลือกำลังที่จะศึกษาเล่าเรียนและปฏิบัติตาม ไม่ทราบจะยึดอะไรต่ออะไร ทำให้ท้อถอยน้อยใจไปได้ ท่านจึงจดมาพอประมาณ นี่คือ ปริยัติธรรม

๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นนี้ก็กว้างกว้างว่าลึกละ เวลาธรรมได้เกิดในหัวใจ อันนี้ผิว เฝินมากนะ ฟังซิ ผิวเฝินมากที่สุด คือธรรมในคัมภีร์นั้นนะ เล่มนี้แหละ เราเรียนตรงไหนเราจะจำไปได้ตามแถวตามแนวที่เราได้ศึกษาเล่าเรียนไป หน้าไหน ๆ ในเล่มนั้นที่เราไม่ได้เรียนก็ไม่วู้ เราจะรู้เฉพาะหน้าเฉพาะช่องทางแถวที่เราเรียนไป ๆ จำได้เท่านั้น นอกจากนั้นที่เราไม่ได้เรียนในเล่มเดียวกันเราก็ไม่วู้ว่าท่านกล่าวถึงอะไรบ้าง ความจำนี้จะไม่ติดตามไปหาสิ่งที่ไม่ได้เรียน อันไหนไม่ได้เรียนความจำจะไม่ไป จะไปเฉพาะที่ได้เรียน ความจำจะจดจำไปตามนี้ ๆ

ที่นี้เทียบเข้าไปได้ว่า ความจริงไม่เป็นอย่างนั้น ความจำนี่คือจำไปตามแถวตามแนว ความจริงนี้ขอแต่ว่า เล่มนี้มันมีอยู่ที่หน้าก็แถวไปหมดเลย เช่นเดียวกับไฟได้เชื้อเชื้อไฟจะอยู่ที่ไหนก็ตาม จ่อไฟลงไปปั๊บเท่านั้น ไม่ว่าจะอยู่กองใดมุมใดขึ้นชื่อว่าเชื้อไฟ มันจะเผาจะไหม้ติดตามลูกกลมไปหมด ไม่ว่าเชื้อไฟส่วนหยาบ ส่วนกลาง ส่วนละเอียด มันจะส่งเปลวหรือกำลังความร้อน เปลวของมันขึ้นตามลำดับของเชื้อไฟที่มีหนาแน่นและเบาบางลงไป สุดท้ายก็เรียกว่าไหม้หมด เชื้อไฟมีเท่าไรไหม้หมด ไม่ได้คำนึงว่าอยู่กองใดที่ไหนบ้าง มันติดตามไหม้กันไปหมดเลย

อันนี้คัมภีร์เราเรียนมานั้นก็ไปตามช่องตามทาง ไม่ลูกกลมไปนะ แต่สำหรับความจริงนี้ สภาวธรรมนั้นคือความจริง มีอยู่ทั่วไปเรียกว่าความจริง ความรู้ความเห็นของธรรมทั้งหลายนี้เท่ากับไฟ มันจะลูกกลม คือตามรู้ตามเห็นไปหมดเลย ต่างกันตรงนี้ เวลาได้รู้แล้วมันคาดไม่ถูก เรียกว่าเชื้อไฟอยู่ที่ไหน คือความจริงได้แก่สภาวธรรม มีลึกลงหนาบางหยาบละเอียดแคไหน ไฟคือความรู้ ได้แก่ธรรมทั้งหลายนี้จะตามรู้ตามเห็นตามสอดตามแทรกไปตาม ๆ กัน ซึ่งเท่ากับไฟได้เชื้อ ไหม้ไปเรื่อย ๆ นั้นมันต่างกันอย่างนั้น ผิดกันมากที่สุด

นี่ละธรรมประเภทนี้ ที่พระพุทธเจ้าเป็นอันดับหนึ่ง พระสาวกผู้เชี่ยวชาญเป็นอันดับรองลงมา ๆ เป็นผู้ที่เข้าใจในธรรมเหล่านี้เต็มกำลังความสามารถของตน สำหรับพระพุทธเจ้านั้นยกให้เลย ไม่มีเชื้อไฟใดจะเหลือหลอที่จะไม่ถูกทรงรู้ทรงเห็นไปทุกอย่าง จึงเรียกว่า โลกวิทู อาโลโก อุตปาติ สว่างโร่ไปหมดเลย เห็นหมดเลย รองลงมา ก็เรื่อย ๆ เหมือนกัน จะไหม้เหมือนกัน แต่พุทธวิสัยกับสาวกวิสัยต่างกัน สาวกวิสัยก็

ขึ้นอยู่กับนิสสัยวาสนาอีกด้วย องค์ไหนมีความเชี่ยวชาญทางไหนก็เป็นไปตามนิสสัยวาสนาของตัวเอง ที่ได้ทำความปรารถนาไว้แล้วตั้งแต่ต้นทาง

เช่น เราปรารถนาเป็นพระอรหันต์ ความเป็นพระอรหันต์นี้เป็นรากฐานอันใหญ่โต จุดยุติตรงนั้น แต่สิ่งปลีกย่อยที่จะได้มีได้รู้ได้เห็นเป็นพิเศษตามความปรารถนาของผู้ นั้นยังมีอีก เช่น มีความเฉลียวฉลาด มีรอบรู้ มีฤทธาศักดานุภาพ มีหุทธิพิศดาทิพย์ แยกปรารถนาไป เวลาสำเร็จแล้วก็ไปตามสายทางของความปรารถนา อันนี้จึงไม่ค่อยเหมือนกัน จะว่าไฟได้เชื้อ เชื้อไฟก็ไหลไปตามนิสสัยวาสนา วาสนากว้างแคบขนาดไหน ไฟก็มีอำนาจที่จะลุกลามไปตามนิสสัยวาสนา วาสนานี้ครอบเอาไว้ สภาวะธรรมก็อยู่ในวงนี้ ที่ผู้ นี้จะสามารถรู้ได้ตามความปรารถนาของตน ๆ เพราะฉะนั้นความลึกตื้นหนาบางของผู้ นำธรรมออกมาทำประโยชน์แก่โลกจึงมีแง่หนักเบาต่างกัน ไม่ได้เหมือนกันหมด สำหรับความบริสุทธิ์นั้นเหมือนกัน ไม่มีอะไรยิ่งหย่อน นับแต่พระพุทธเจ้าลงมาจนกระทั่งถึงสาวกองค์สุดท้ายเป็นผู้บริสุทธิ์ เรียกว่าเป็นธรรมธาตุด้วยกันหมดเลย อันนี้ไม่มียิ่งหย่อนต่างกัน

ท่านจึงแสดงไว้ในธรรมว่า นตฺถิ เสຍโยว ปาปิโย บรรดาท่านผู้บริสุทธิ์วิมุตติ หลุดพ้นแล้วนั้น ไม่มีองค์ใดยิ่งหย่อนกว่ากัน เสมอกันหมด แต่นิสสัยวาสนาที่จะเป็นไปตามของผู้ ที่ทำความปรารถนานั้นต่างกัน เพราะฉะนั้นผู้ที่นำธรรมมาสอนโลกจึงมีผลมากน้อยต่างกัน อย่างครั้งพุทธกาลพระสารีบุตร เรียกว่าปัญญาเฉลียวฉลาดไม่มีใครเกินเลย เป็นที่หนึ่ง ยกเอตทัคคะให้เป็นผู้เฉลียวฉลาดทางด้านปัญญา พระโมคคัลลาก็เก่งทางฤทธาศักดานุภาพ องค์อื่นท่านก็เก่ง แต่ผู้ นี้เด่นกว่าเพื่อน ยกผู้ นี้เป็นเอตทัคคะเลิศกว่าเพื่อนเสีย ไม่ใช่ว่าหมู่เพื่อนจะไม่รู้ณะ อย่างพระสารีบุตรว่าเป็นผู้มีปัญญาเฉลียวฉลาด องค์อื่นท่านก็ฉลาดเหมือนกัน แต่ผู้ นี้สูงกว่าเพื่อน ยกผู้ นี้ให้เป็นอันดับหนึ่งเสีย เลิศในทางนี้ไปเสีย ประหนึ่งว่าองค์อื่นไม่มีปัญญา มีแต่ไม่เหมือนท่านลดหย่อนผ่อนผันกันลงมาอย่างนั้น

ใจนี้เป็นธรรมล้วน ๆ ก็คือว่า กิเลสนี้ออกหมดไม่มีอะไรเหลือเลย เป็นฝั่งของกิเลส เป็นฝั่งของวัฏจักร อันนี้เป็นธรรมล้วน ๆ เป็นวิสุทธิธรรมล้วน ๆ เป็นฝั่งนี้ เรียกว่าวิมุตติ ฝั่งนี้เป็นวิมุตติ ฝั่งนั้นเป็นสมมุติ ต่างกันอย่างนั้น เวลา รู้ คือจิตนี้แหละ คือผู้ปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมจริง ๆ มุ่งหน้าปฏิบัติตามแนวทางดำเนินของพระพุทธเจ้าซึ่งแสดงไว้แล้วว่าเป็นแบบแปลนแผนผัง คือสาวกชาตธรรมนั้นละ เรายกมาพอประมาณนะที่ตรัสไว้แปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ เท่ากับแบบแปลนแผนผังของธรรมทั้งหลาย คำว่าธรรมทั้งหลายนี้ มีทั้งบาปทั้งบุญ ทั้งดีทั้งชั่ว มีทั้งสูงทั้งต่ำ จึงเรียกว่าแปลนแห่ง

ธรรมทั้งหลาย แห่งสภาวะธรรมทั้งหลาย พระองค์ทรงแสดงไว้นั้นหมด เห็นหมด รู้หมด แสดงไว้นั้น ๆ หมดเลย

ทีนี้เวลาเราเรียน ถ้าเรียนตั้งแต่ตำรับตำรา มันก็จำได้แต่ชื่อแต่นามของแปลน ว่าบาปว่าบุญว่านรก สวรรค์อะไร ก็จำได้แต่ชื่อ ตัวบาปจริง ๆ ไม่เห็นในหัวใจ บุญจริง ๆ ไม่เห็นในหัวใจ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ตลอดเปรตผีประเภทต่าง ๆ ที่แสดงไว้แล้วในแปลนแห่งพุทธศาสนานั้นไม่มีในใจ จึงได้แต่ชื่อไม่ได้ตัวจริง อย่างศาสนาที่ว่าเวลานี้มีอยู่ในคัมภีร์ ก็เรียกว่าบ้านไม่มี มีแต่แปลน ไม่ผิตกัน เปิดห้องไหน ก็มีแต่แปลนบ้าน แต่ไม่มีใครนำแปลนออกมาทางแล้วสร้างบ้านสร้างเรือนตามแปลน ก็ไม่สำเร็จเป็นบ้านเป็นเรือนขึ้นมา

ทีนี้แปลนพระพุทธเจ้าคือแปลนแห่งพุทธศาสนา แปลนแห่งสภาวะธรรม แปลนแห่งความดีความชั่วทั้งหลาย รวมอยู่ในศาสนธรรมทั้งหมดก็จำได้แต่เรียนเท่านั้นเอง ตัวจริงของสิ่งเหล่านั้นไม่เห็นไม่มี เพราะไม่ได้ตั้งแปลนคือศาสนธรรมออกมาทางมาปฏิบัติ เมื่อเอาออกมาทางมาปฏิบัติ ดังสาวกทั้งหลายเอาออกมาทางมาปฏิบัติตามพระพุทธเจ้า ก็สำเร็จเป็นบ้านเป็นเรือนขึ้นมา องค์นี้สำเร็จโสดา องค์นี้สำเร็จสกิทา องค์นี้สำเร็จอนาคา องค์นี้สำเร็จอรหันต์เรื่อย สิ่งทั้งหลายที่จะรู้จะเห็นกระจายอยู่ทั่วโลกดินแดน จะรู้จะเห็นไปเต็มกำลังความสามารถจากแปลนที่ท่านปฏิบัติรู้เห็นไปแล้ว นี่ละเรียนสมบูรณ์แบบ

ศาสนาพุทธของเราเหมือนกับแปลนบ้านนั่นเอง ให้สมบูรณ์แบบ แปลนบ้านทำแล้วให้เอามาทางมาทำมาปลูกบ้านปลูกเรือน จะสำเร็จตามแปลนนั้นหมด แปลนอย่างทางโลกเขาทำถึงเขาจะมีกิเลสก็ตาม แต่เขาก็คำนึงคำนวณรับรองยืนยันไว้หมดว่าแปลนนี้ถูกต้องแล้ว เมื่อตั้งแปลนนี้มาทำก็ถูกต้องตามนั้น ทีนี้แปลนพระพุทธเจ้า ยิ่งเป็นแปลนของผู้สิ้นกิเลสด้วยแล้วจะผิตไปที่ไหน นี่ต่างกันตรงนี้ แปลนนี้แปลนของผู้สิ้นกิเลส รู้ประจักษ์ในพระทัยแล้วทางออกมา คือสอนโลกมาว่าอันใดมี ๆ นั่นละคือความจริงล้วน ๆ บาปมีบุญมีจริงทั้งนั้น ๆ นรกมีสวรรค์มี นรกมีที่หลุม ๆ แจงออกไปบอกหมดเลย จนกระทั่งถึงสวรรค์ พรหมโลก แล้วเปรตผีประเภทต่าง ๆ เต็มอยู่ทั่วโลกดินแดน แดนวัฏจักรนี้เป็นสถานที่อยู่ของเปรตของผีของสัตว์ประเภทต่าง ๆ เต็มไปหมดไม่ใช่น้อย ๆ

เราอย่าเอามาอดนะมนุษย์เรา อย่างพวกเราอยู่เพียงศาลานี้ก็คน แล้วสัตว์อยู่ในนี้มันมากขนาดไหน พิจารณาซิ ที่มันลึกลับในสายตาของคนตาบอดอย่างพวกเรา แต่เปิดเผยสำหรับท่านผู้มีนัยน์ตาดี คือมีความบริสุทธิ์มีพระญาณหยั่งทราบ เปิดเผยไปหมด ท่านเอาความเปิดเผยด้วยพระญาณของท่านมาสอนเรา แล้วเราเวลาฟัง เอา

แบบหุหนวกตาบอดไปฟังก็เข้ากันไม่ได้ซิ มันขัดกันตรงนี้ละ คือกิเลสเป็นผู้ขัด กิเลส
 หลับตาฟังหลับตาดู ธรรมเปิดตาฟังเปิดตาสอน มันต่างกัน ธรรมพระพุทธรเจ้าสอน
 ตามหลักความจริง กิเลสมันตาบอดมันปิดไม่มี ๆ มันบอกไม่เห็น ๆ โลกก็โลกตาบอด
 ด้วยแล้วกิเลสลากไปไหนก็ไปตามนั้นเลย ตาบอดไปด้วยกันเลย เพราะฉะนั้นจึงมีแต่
 กองทุกข์นะในโลกนี้ ไม่ได้มีอะไรเป็นสุขนะ อย่าพากันเป็นบ้า

เราอยากจะพูดให้เต็มย่นถอดออกมาจากหัวอกนี้ว่างั้นเลยนะ หัวใจนี้มันเคย
 บรรทุกความทุกข์ความร้อนเป็นพินเป็นไฟมาแต่ไหนตั้งแต่เกิดมา นี่เอาอันกันตรงนี้
 เลยนะหัวใจดวงนี้ ดวงที่เป็นอยู่เวลานี้ เกิดมาตั้งแต่เป็นเด็กเป็นเล็กเรามาคำนึง เวลานี้
 มันแก้ความหลังนะ ข้างหน้าไม่ไป ข้างหน้ามันสุดทุกอย่างแล้ว คือหายสงสัยทุกอย่าง
 จะไปที่ไหนก็มีแต่ปัจจุบันเท่านั้น อนาคตก็ไม่มีในจิตดวงนี้ แต่อดีตที่ผ่านมาเป็นยังง
 มันตามของมัน เมื่อมาถึงจุดนี้แล้วเรียกว่าสิ้นสุดที่จะไปข้างหน้า อะไรก็หายสงสัยหมด
 แล้วไปหาอะไร อนาคตก็ไม่มี ปัจจุบันก็บริสุทธิ์แล้ว ส่วนอดีตที่เป็นมายังง ๆ ที่มัน
 ย้อนได้ทีนี้ละ

อย่างพระพุทธเจ้าทรงพิจารณาบุพเพนิวาสานุสติญาณนั้นละ ทรงเล็งญาณ
 พิจารณาย้อนหลังว่าเคยเกิดเป็นอะไร ๆ นี่เป็นอดีตที่ผ่านมา ทีนี้จิตของเราเอาปัจจุบัน
 ที่ว่าเกิดมานี้ตั้งแต่เป็นเด็กเป็นเล็กมา จำได้จนกระทั่งไปลักอ้อยเขาเราก็จำได้ นั้นนะ
 อดีตของมัน อีตาบวนี้ก็เป็นเด็กมันไปลักอ้อยเขา อ้อยก็เป็นอ้อยพวกญาติกันด้วย แต่หน้า
 ชมอันหนึ่งเรารู้ไม่ลืมนะ เอ้ มันไปได้อุบายมายังงมาแก้ แก้น่าเชื่อเหลือเกิน ทั้ง ๆ ที่
 ไม่ใช่ความจริงมันโกหกเขาเป็นครั้งที่สอง ครั้งแรกก็ไปขโมยอ้อยเขามา พอเขาจับตัวได้
 อยู่หน้าประตูลากอ้อยออกมากับพี่ชาย เด็กเหล่านี้ทำไมสุไปขโมยอ้อยถูกละว่างั้นนะ

ป่าฝ้าย ชื่อแกชื่อฝ้าย โอัย แกเป็นคนสวยงามมาก กิริยามารยาทนี้เหมือนผ้าพับ
 ไว้ สวยงามมากเรารู้ชม ทีนี้เวลาแกถามเรา แกไม่มีกิริยาซึ่งข้งตั้งตั้งนะ เพราะมันเด็ก
 เกินกว่าจะมาถึงสี่ถือสา พูดยิ้ม ๆ นะ เด็กเหล่านี้ทำไมสุมาขโมยอ้อยถูกละ มองดูเรา
 เราก็มอง โอัย ผมไม่ได้ขโมยนะป่า นู่นนะฟังซิ มันจำได้นะ ผมไม่ได้ขโมยนะป่า คือผม
 ผ่านไปผ่านมาผมหิวทนมไม่ไหว ผมเลยจะเข้าไปตัดเอาอ้อยของป่า แล้วจะแบกอ้อยนี้ไป
 บอกป่า แล้วถึงจะเอาไปบ้านว่างั้นนะ โอมันเก่งจริง ๆ เราไม่ลืมนะ ก็เรารู้ได้นี้ละ ถ้า
 อย่างนั้นก็เอาเสีย ถ้างั้นเจ้าก็เอาไปเสีย โอัย กูไม่เอาแล้ว สู้ตัดไปแล้วสุก็เอาไปเสีย จึง
 ได้เอาอ้อยนี้แบกไปอวดตาละซี ตาจึงขนาบเอาเสีย

นี่พิจารณาย้อนหลังมาถึงเรื่องบาปเรื่องบุญไม่ค่อยคำนึงนะ มีแต่ความอยาก
 ความทะเยอทะยานความดีความดีความดีเรื่องของกิเลสทั้งนั้น มันดึงมันลากมันไถไป จน
 กระทั่งถึงเข้าบวชตั้งที่ว่านี้ พอเข้าบวชจิตค่อยเปลี่ยน ๆ สนใจในธรรม สะดุดเรื่อย ๆ

ที่นี้ออกปฏิบัติเข้าถึงจิตเลย เข้าปฏิบัติจิตมันก็มีติดต่อบัดทิตต์แปดด้าน เวลาชำระเข้าไป ๆ อย่างวุ่นนี้ะ พอทางนี้ค่อยสว่างออกสิ่งเหล่านั้นมันมีอยู่แล้วนี่ ก็ค่อยเริ่มเห็น ๆ เห็น ทั้งกิเลสเห็นทั้งสิ่งภายนอกที่เกี่ยวข้องกัน มันก็เห็นลงไป แต่อะไรก็ไม่สนใจยิ่งกว่าสนใจ ดูกิเลสฆ่ากิเลส สิ่งเหล่านั้นก็มีสัมผัสสัมพันธ์กันมา ไม่ปฏิเสธว่าไม่รู้ไม่เห็น แต่มันไม่สนใจมากยิ่งขึ้นกว่ากิเลสซึ่งเป็นตัวภัย มันจะแก้มันจะถอดจะถอนจุดนี้ ๆ ที่นี้ก็ไม่พ้นที่มัน จะรู้ออกไป ๆ นี่ภาคปฏิบัตินะมันจะเป็นของมันเองอย่างนี้

แล้วไม่ถามใครเสียด้วยนะ เวลาเจอเข้าตรงไหน ๆ นี่มันแม่นยำ ๆ เพราะสิ่งเหล่านั้นแม่นยำแล้ว พอจิตเจอเข้าปั๊บ ต่างอันต่างแม่นยำต่อกันสงสัยกันหาอะไร นั่น มันต่างอันต่างจริงแล้ว มันค่อยกระจายออก ๆ ถึงขั้นสมาธินี้ก็สว่างไสวเต็มภูมิของสมาธิ อยู่ที่ไหนสะดวกสบายหมดเลยนะ อู้อย่างสบายที่สุดขั้นสมาธิ เพราะฉะนั้นถึงได้นอนใจได้ซิ จิตนี้มีตั้งแต่อยากอยู่คนเดียวเท่านั้น ไม่อยากยุ่งเหยิงวุ่นวายคิดนั้นคิดนี้ คือตามธรรมดาแต่ก่อนจิตไม่คิดไม่ได้นะ มันติดมันตันมันอยากคิดอยากรู้อยากเห็น อยากนั้นอยากนี้ อยากตลอดเวลาอยู่ภายในใจ ที่นี้พอสมาธิซึ่งเป็นเหมือนกับน้ำดับไฟ เข้าไประงับความฟุ้งซ่านทั้งหลาย จิตมีความสงบเย็นใจ ที่นี้อยู่ที่ไหนสบายหมด แม้ที่สุดความคิดที่มันเคยก่อกรรมมากมาย กลายเป็นเรื่องรำคาญไปแล้วไม่อยากจะคิด อยู่อย่างนี้ตลอดเวลา แน่ว รู้อยู่เท่านั้นพอแล้ว ความคิดแยบขึ้นมากวนแล้ว ๆ นั่นสมาธิ ถืออารมณ์ทั้งหลายเป็นเครื่องก่อกรรม ต่ำหนิ ขั้นนี้มันก็สบาย

ที่นี้มันก็ขยับอยู่ในนี้แหละ มันก็เป็นความเพียรอันหนึ่งของตัวเอง ก็อยู่อย่างนั้น ทั้งวันมันก็อยู่ได้ ไปอยู่ที่ไหนก็มีแต่อย่างนั้น มันก็เป็นงานของจิตที่สงบอยู่ด้วยอารมณ์อันเดียว ๆ อย่างนี้ ก็เป็นงานอันหนึ่ง ที่นี้เวลาออกทางด้านปัญญา อันนี้ละพิลึกนะ คือสมาธิมันเหมือนน้ำเต็มโอ่งน้ำเต็มแก้ว เอาให้เต็มขนาดไหนลึกกว่านั้นไม่ได้เลยนะ มันสุดขีดก็อยู่แนว ละเอียดก็สุดขีดอยู่นั้นไม่เลย จะเข้าเวลาเท่าไรก็ชั่วโมงก็วันก็คืนมันก็เท่าเดิม เรียกว่าน้ำเต็มแก้ว น้ำเต็มโอ่ง ที่นี้พอเปิดทางด้านปัญญาออกเท่านั้นละที่นี้ มันจะเริ่มเป็นน้ำล้นโอ่งที่นี้ะ พอเปิดทางด้านปัญญาออกมาเป็นน้ำล้นโอ่ง ๆ ล้นออกเรื่อย ๆ ๆ อันนี้ละที่เป็นเรื่องของความแปลกประหลาดอัศจรรย์ เจ้าของเองก็ไม่เคยคาดเคยคิดว่าจะรู้จะเห็นจะเป็นขึ้นมา ครั้นแล้วมันก็เป็นขึ้นมาจากเจ้าของเอง จะสงสัยที่ไหน

ความรู้ความเห็นทางด้านปัญญาทั้งฆ่ากิเลส ทั้งความสว่างไสวแพรวพราว ทั้งความคล่องตัว ๆ ไปเรื่อย เห็นกิเลสก็เห็นชัด เห็นสิ่งภายนอกที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับสัมผัสสัมพันธ์กันมันก็เห็น แต่รวมแล้วมันต้องหนักไปทางฆ่ากิเลส เห็นอย่างนั้นก็เห็นแต่ว่าผ่านไป ๆ ไม่ได้ตั้งใจจดจ่ออะไร ๆ เหมือนจดจ่อจะฆ่ากิเลสนะ ที่นี้ก็เปิดออก ๆ ซิ

เวลาถึงขั้นปัญญาที่พูดไม่ได้นะ คือละเอียดลออเข้าไปเป็นลำดับทั้ง ๆ ที่เจ้าของรู้อยู่ เห็นอยู่แต่จะนำอะไรพูดนี่พูดไม่ถูกนะ มันกระจำง ๆ ความรู้ความเห็นทางตาทางหูเรานี้อย่าเอาไปเทียบกับความรู้ความเห็นภายในจิตใจโดยเฉพาะนะ ผิดกันคนละโลกเลย ตาเราเห็นอันนี้ ๆ เขา ๆ เรา ๆ มันก็พอ ๆ กันไม่เห็นแปลกประหลาด แต่เวลาจิตใจเป็นนามธรรมรู้สิ่งที่เป็นนามธรรมด้วยกันนี่มันแปลกประหลาดไปโดยลำดับ

องค์ไหนเห็นก็แปลกประหลาดตัวเอง ๆ ไปทั้งนั้นละ เพราะฉะนั้นจึงไม่มีวันอ้อมพอที่จะرينเริงบันเทิงหรือว่าอุทธัจจะก็ถูกนะ ฟุ้ง เพลิน เพลินรู้เพลินเห็นเพลินดูสิ่งต่าง ๆ ทั้งเพลินฆ่ากิเลสทั้งเพลินสิ่งที่มาเกี่ยวข้องกับอภิปาละมันรอบด้าน เพราะจิตเป็นนักรู้รอบตัว อะไรที่จะไม่ให้มันรู้ไม่ได้ มันสัมผัสสัมพันธ์กันมันต้องรู้จนได้ ๆ นั่นเห็นไหมละภาคปฏิบัติ มันกระจำงออก ๆ จนกระทั่งเอาสรุปเลยว่า เปิดออกหมดเลย อะไรที่มีเคลือบแฝงนิดหนึ่งนั่นละ หากว่าเป็นดวงไฟก็แก้วไม่ใสสะอาดดี เวลาไฟส่องออกมาจากดวงไฟนี้มันก็มัว ๆ ถึงสว่างก็สว่างด้วยความมัว ความมัวนั่นแลคือกิเลสมันปิดแก้วครอบ เหมือนมลทินติดแก้วครอบ พอเปิดอันนั้นออกหมดไม่ให้มีเหลือ แก้วครอบก็ไม่มีที่นี้ละ เวลามันเปิดนะ แก้วครอบว่าใสอย่างนั้นใสอย่างนี้ไม่มี เพราะแก้วครอบก็เป็นสมมุติอันหนึ่ง เวลาเปิด เปิดออกหมด ดวงไฟก็ไม่มี ดวงไฟที่เป็นต้นเหตุแห่งการแสดงสีแสงออกมานั้นก็พังไปด้วยกัน เพราะอันนี้ก็เป็นสมมุติ นั่นเห็นไหมที่นี้

ที่นี้ความสว่างนอกสมมุติเป็นหลักธรรมชาติมีดั้งเดิมของจิตดวงนี้ เป็นแต่เพียงว่าสิ่งเหล่านี้ครอบไว้ ๆ จนกระทั่งถึงดวงสว่างก็เป็นสิ่งที่ครอบเอาไว้เสีย แก้วครอบก็เป็นสิ่งที่ครอบใจดวงนั้นเสีย พังออกหมดแล้วไม่มีเหลือ นี้เรียกว่าสมมุติหมดโดยประการทั้งปวง นั่นท่านให้ชื่อว่าวิมุตติ เอาที่นี้จะกำหนดอย่างไรไม่ได้เลย คำถามคำถามไม่ได้แต่ไม่สงสัย นั่นชัดเจน นี่ละจิตที่ว่าเปิดเต็มเหนี่ยวแล้วเป็นอย่างนั้น นี่ที่ว่ารู้จริงเป็นอย่างนี้ ที่รู้ไป ๆ ไม่มีอะไรสงสัย ๆ เลยนะ นี่ความรู้จริง เหมือนไฟได้เชื้อลุกลามไปหมดรู้ไปหมดเห็นไปหมดอย่างนี้ละ นี่ละธรรมพระพุทธรเจ้าเลิศเลอขนาดไหน พวกเรายังมากอดคัมภีร์เป็นหนอนแทะกระดาษ มีหน้าซำยังเห็นคัมภีร์โบราณเป็นของศรีของล้ำสมัย เป็นตุ๊กตาเครื่องเล่นของเด็ก เห็นซี้หุมราซี้หมาแห่งเป็นของดิบของดี พวกกันขี้ขยาคันอยู่ตลอดเวลา ครั้นผลที่ได้มาใครอยู่ที่ไหนมีแต่กองทุกข์ ๆ

โลกอันนี้โลกตรงไหนนะที่ว่ามีความสุข อย่าเอามาอวดธรรมหนา ในโลกอันนี้คือโลกเรื่อนจำแห่งวิภูจักร สุขก็มีเพียงเหยื่อล่อเท่านั้นเอง ส่วนทุกข์มหันตทุกข์แสนสาหัส เหยื่อล่อมี เพราะฉะนั้นสัตว์โลกจึงได้ป็นปายกันกับเหยื่อล่อ ๆ แล้วก็ไปเจอเอาแต่ทุกข์ ๆ ตลอดเวลา ไม่หาทางออกเสียด้วย ถ้าจะหาทางออก อันนี้ก็ดีนะ นั่นเหยื่อล่อมาแล้ว อันนี้ก็ดีนะ เหยื่อล่อมาแล้วพันกันไป ๆ ติดแต่เบ็ด ปลาปากไม่วางแหละ

เบ็ดเต๋มปาก พวกนี้ดูซิมี่เบ็ดใหม่นี้ หลวงตาบ้วนนี้มันพอแล้วแหละเรื่องเบ็ดเกาะปาก กิเลสหลอกคน เวลาเรารู้แล้วในสามแดนโลกธาตุนี้ เราจะเอาอะไรมาวัดว่าใครมีความสุขเหนือธรรมพระพุทเจ้า แล้วเอามาวัดธรรมได้มีที่ไหน ไม่มีเลย เป็นแบบเดียวกันหมด มีแต่ความทุกข์ความร้อน

จะพูดถึงเรื่องหยาบ ๆ เช่นมนุษย์เราอยู่ด้วยกัน นี่เอาหยาบ ๆ นะ บ้านเราไม่เจริญว่าบ้านเขาเจริญกว่าบ้านเรา เมืองเราไม่เจริญสู้เมืองเขาไม่ได้ไปเรื่อย ๆ นะ ต่อจากนั้นก็ประเทศเราประเทศเขาไม่เจริญ สู้ประเทศเขาไม่ได้ คนเราไม่เจริญสู้คนของเขาไม่ได้ เลยมีแต่สู้เขาไม่ได้ ๆ ครั้นไปดูเขาจริง ๆ เขาก็เป็นแบบเดียวกันนะ ไม่ได้มีใครมีความสุขต่างกัน ว่าพอใจแล้วที่เขามาชมเชยเราว่าเรามีความสุข เราไม่ได้มีความสุขเขาชมเชยเฉย ๆ เป็นลมปากความสำคัญต่าง ๆ หัวใจของเรามีแต่ไฟเผาอยู่นั้นมันเอาความสุขมาจากไหน หัวใจดวงนั้นคืออะไร คือกิเลสอยู่ในนั้น นั้นละกิเลสอยู่ตรงไหนไฟอยู่ตรงนั้น ๆ แล้วโลกอันนี้คือโลกของกิเลส ก็ต้องเป็นโลกของพินของไฟโดยตรง แล้วใครจะหาความสุขมาจากไหนไม่มี

อย่าพากันบ้าตื่นข่าวไปนักหนานะ พออยู่พอกินพอเป็นพอไปก็ให้ทำกัน อย่าติดอย่าตื่นเกินเหตุเกินผล จะเอาพินเอาไฟมาเผาตัวเอง ใหญ่เท่าไรตามความสำคัญของตนและความสำคัญของผู้อื่นผู้ใดก็ตาม นั้นมันใหญ่ด้วยความสำคัญเพื่อจะส่งเสริมวิญญูมานะกล้าแข็งขึ้นโดยลำดับ แล้วโกงเอาพินเอาไฟมาเผาตัวเอง ผู้นั้นเป็นทุกข์มากกว่าเพื่อน เงินทองมีมากเท่าไรยิ่งโอ้อ่าฟูฟ่า นั้นแหละคือกองไฟ ยศถาบรรดาศักดิ์สูงเท่าไรมีบริษัทบริวารมากเท่าไร ๆ ยิ่งมีความสึมเนื้อสึมตัว นั้นคือกองไฟ ๆ เผาเข้าไปสุดท้ายสู้อาสาอยู่ตามท้องนาไม่ได้จะความสุข พวกนี้พวกหาบหามกองทุกข์วิญญูมานะความสำคัญมันหมายซึ่งเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตลอดเวลา แล้วโลกไหนที่มีความสุขหาเอาธรรมบ้างซิ

ธรรมท่านประกาศบ้าง ๆ มา พระพุทเจ้าพระองค์ใดมาตรัสสอนธรรม สอนแบบเดียวกัน สอนจากบรมสุขด้วยกันหมด ไม่ได้สอนจากมหันตทุกข์นะพระพุทเจ้าองค์ไหน พระสงฆ์สาวกอรหัตตอรหันต์มีแต่บรมสุข ๆ มาสอนโลก นี่ธรรมที่ท่านครองความสุขเป็นผลที่ท่านได้จากการปฏิบัติธรรม แล้วความทุกข์ที่เราได้จากการวิ่งตามกิเลสมันมีแต่พินแต่ไฟเผาไหม้ แล้วพวกไหนที่วิ่งตามกิเลสเอาผลของกิเลสมาแข่งธรรมพระพุทเจ้ามีไหม ไม่เห็นมี มีแต่พินแต่ไฟ ส่วนพระพุทเจ้าไม่ว่าพระองค์ใดแบบเดียวกันหมด บรมสุข ๆ ให้พากันจำเอานะ วันนี้เอากิเลสกับธรรมไปวัดกันไปแข่งขันกัน ธรรมเป็นธรรมของพระพุทเจ้า กิเลสเป็นของวิญญูกร เอาผลที่วิญญูกรพาดิตพาดินนั้นมาแข่งความสุขแห่งธรรมของพระพุทเจ้าใครจะเก่ง แล้ววันพรุ่งนี้มาวัด

หลวงตาด้วยนะ ถ้าอวดยังงี้แล้วหลวงตาจะเป็นคนคอยฟัง ถ้าวิ่งตามได้หลวงตาก็จะวิ่งตามนะ คนนี้มีความสุขมาก หลวงตาไม่มีหลวงตาจะขอสักหน่อย จะติดตามขอนะวันพรุ่งนี้ เอาละพอ

เป็นยังงี้เทศน์วันนี้ วันนี้มีธรรมมากนะ วันไหนก็มีแต่โลกชั่วร้าย ๆ วันนี้มีธรรมบ้าง ให้พากันนอนกอดกอดกระดูกอยู่นี่อย่าพิจารณานะปัญญา นอนกอดกอดกระดูกอยู่นี่ นี่กระดูกโยนลงในกระโถนตะกี้ใครเอาไป เอามาให้พวกนี้ดูมันเหมือนกันใหม่กับกระดูกในตัวของเรา นั้น พิจารณาบ้างสิ นี่มีแต่กระดูก นี้อร่อยนะกระดูกนั้นอร่อย มันอะไรก็ไม่รู้

วานนี้ทองคำเราได้ ๑ บาท ดอลลาร์ได้ ๕ ดอลลาร์ วันที่ ๒๐ เมื่อก่อนเราพักเราผ่อนติดเครื่องไปเรื่อย ๆ ต่อไปนี้ก็พาก้าวเดินอีก จะพาก้าวเดินต่อไปนี่นะ เดี่ยวนี้พักเครื่องไปเสียก่อน คอยพิจารณาเหตุการ์ณต่าง ๆ เรื่อยไป เราทำหน้าที่ตลอดเวลา ดูผลแห่งการดำเนินเพื่อชาติบ้านเมืองของเราเป็นไปในแง่ไหน ๆ เราจะพิจารณาไปตลอดแล้วค่อยก้าวเดินไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ละ กรุณาทราบตามนี้ก็แล้วกัน หลวงตาจึงหนักมากอยู่นะ หนักอยู่ลึก ๆ ภายใน หัวใจมันทำงานเข้าใจไหมละ

ข้าวเปลือกก็ได้เยอะ ข้าวสารคราวที่แล้วนี้ได้ ๕,๔๔๒ กระสอบ ๓๒๐ กระสอบปួយ รวมแล้วเป็นเงิน ๒,๔๖๗,๑๗๖ บาทเป็นเงินนะข้าวเปลือกคราวนี้ เขาคิดมาเรียบร้อยแล้ว โรงสีนี้ตายใจได้เลยเหมือนกับหัวใจเราวัยวะเรา มอบตุมให้เลยเป็นเสร็จเรียบร้อยมาด้วยผลสมบูรณ์พูนผลทุกอย่างเลย โรงสีโรงนี้เราจึงมอบความไว้วางใจให้ตลอดมาเราไม่ไปยุ่ง พอขึ้นเขาจะจัดการเรียบทุกกระเบียดมาเลย แล้วโรงสีโรงนี้เป็นโรงที่สำคัญมากอยู่นะ โรงสีศรีไทยใหม่นี้ละ พระกรรมฐานเราอยู่ที่ไหน มองทางนั้นก็อ้าปากมาโรงสีนี้ มองไปทางไหนอ้าปากมาโรงนี้ทั้งนั้น แม้แต่วัดป่าบ้านตาดก็ยังอ้าปากไป พอเอะอะ ไหนเจ้าแก่ขอรอดหน่อย เจ้าแก่เอารถนี้ให้หน่อย เจ้าแก่เอารถนั้นให้หน่อย วัดไหนก็หันหน้ามาเอารถเจ้าแก่ ใช้ทุกวัด นี้เอาให้ ๆ

ผลสุดท้ายนี้เรายังไม่ลืมนะฝิ่งลึกมาก ที่ธรรมลีหรือใคร หรือธรรมเพียรเราลืมนะเสีย ขั้รถมาจากอำเภอบ้านฝืดตอนเช้ามีด ตอนตี ๔ ตี ๕ จะมาถึงทางร่วมใหญ่หนองคาย-อุดรนี่นะ พอตีสี่ถนนกับสี่ควายตามถนนมันดำ ๆ เหมือนกัน มาเจอตรงกลางทางเลย หลบไม่ทัน เพราะสี่ถนนกับสี่ควายมันตีเดียวกันมันไม่รู้ จนเข้ามาใกล้ ๆ แล้วหลบไม่ทันจึงรู้ว่าควาย มันก็ชนควาย พอชนควายแล้ว ปั้งปั้งเรียกเดี๋ยวนั้นไปเรียกรถโรงสีมาไม่ให้เสียเวลา นั้นฟังสิ สั่งเอารถบริษัทเขามาเลย เวลานี้รออยู่นั้น ให้เอารถของบริษัทมา พระก็ขึ้นรถคันนี้ไปเชียงใหม่เลย รถคันนี้ก็ให้เขาลากไปซ่อม ก็เป็นอย่างนั้นเห็นไหมละ ไม่ให้เสียเวลาลำเวลาเลย

นี่ถ้าแก่โรงสีนี้ เราไว้ใจได้ทุกอย่าง ๆ เราถึงมอบความไว้วางใจให้หมด พอข้าว
นั้นส่งไปเลย เขาเอารายการตายตัวมาร้อยเปอร์เซ็นต์มาแล้วนี่ เราเรียนให้พี่น้องทั้ง
หลายทราบเรื่องราวเป็นอย่างนั้น นี่เป็นลูกศิษย์พระ วัดไหน ๆ อยู่กับโรงสีนี้ทั้งนั้น
แหละ ลูกศิษย์พระตั้งแต่วัดป่าบ้านตาดอันดับ ๑ ลงไปแถวนี้ใช้หมด จะเอาอะไรจะใช้
อะไร คำว่าไม่มีหรือขอเวลาเท่านั้นเท่านั้นไม่มีเลย ผิงเลย ๆ นี่ก็ถึงใจเรา เอาจริงเอาจัง
ทุกอย่าง คิดดูอย่างที่วารถไปชนเขากลางทาง ไม่ได้พูดถึงอะไร ๆ เลย สั่งรถบริษัทเอา
มาเดี๋ยวนี้เลย มานี้ก็ชนของชั้นรถคันใหม่นี้ไปเลย รถคันนี้ไปไหนไม่ได้เจ้าของจัดการ
เอง ก็อย่างนั้นแล้วฟังซิ คือไม่ให้ถือเป็นอุปสรรคให้เสียเวลาลำเวลา เอาจริงเอาจังมากนะ
เอาละให้พร...

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd